

TINKÓ Máté

A kísértés kora

Végül nem tudtál a halálfélelmen átlendülni.
Nem a szerelmen, nem a drága szón.
Nem tudtál a kísértéseken.
Inkább másokat is túltelítettél velük.
Egész eddigi életed egy merő kísértés, ha volt.
Most tündökölni kellene a fényben.
Tündökölni? Badarság, mégpedig az ócskábból való.
Csak egy kicsi kis helyet kiszorítani a sávban, ahová a nap
még besüt talán.
A magadhoz szelídítgetett percek kócába pitypangot tűzni,
ugye, hogy a gyerekkor még kijár neked.
Gyerek leszek, ha újrakezdem majd,
s téged is ártalmatlan gyerekeknek teremtelek.

A távolságok kora

Egyre messzebb kerülök tőled,
ahogy egyre messzebb kerül a táj.
Meghalsz, mielőtt élnél,
mielőtt első levegőt vennél,
egyáltalán a gondolatban
megfoghatnál.

És én elismételem: berendezkedem
az életre nélküled.

Pedig kitalált apaként csak azt kerestem
másban, évek óta, hogy anyaként ki lehetne
különb, ki méltó velem vagy ellenem,
hogy boldogságot nyújtson neked
számvetésben, hányattatásban.

*Tőled, neked, nélküled -
folyton folyvást szölongatlak így,
míg a szavakat a nyelv magába zárja.
Rázkódik, már rázkódik
börtönöm mélysötét rácsa.*

A távolságtartás kora

mindent de tényleg mindent
 megpróbáltam a boldogsághoz
 karbantartottam a testet
 lecsillapítottam és takaréklángon őriztem a lelket
 nem engedtem magam szerelembe esni
 hagytam futni barátságokat
 te és te és te is légy szabad akár a madár
 én a száguldozás vagy araszolás helyett állandóan közepes
 tempót választottam

és mi lett a vége megint ugyanaz
 a szenvedés az úr a látszatnyi béke
 távolságot tartottam és aztán magányos lettem
 végtelen lett a magányom
 érzéseimben eltompultam
 nem is tudom merre lenne vissza
 nincsenek irányok késztetések
 csak egyetlen valóság van
 egyetlen állítás igaz
 az élet élnetetlen

A semmieset kora

kislányom kisfiam
kik most már sohasem születtek meg
bocsássátok meg nekem hogy rossz ember voltam
hogy akit édesanyátokként szerettem volna elfordult tőlem
valószínűleg nem értem a létezés minőségét
nem értem a motivációk döntések ezerarcúságát
túl sokszor egyszerű pojáca voltam
kikezdtem a saját arcomat is majd lemondtam róla
perverz mód élvezetet leltem a tagadásban
ezért hagylak magatokra és teszlek árvává most és mindörökké
értelmetlenül visszhangoztok majd ti ketten
testvérként a semmiesetben